

HỒI 71

LỘT MẶT NẠ

T

rong lúc Đỗ Nhất Phi đang kinh ngạc chưa biết đối phó làm sao thì những tiếng rú thê thảm nối tiếp nhau và la lên:

- Một tiếng!

- Hai tiếng!

- Ba tiếng!

Cho đến lúc đủ mười tiếng, thì những âm thanh rùng rợn ấy mới im bật.

Biết là mười tên thủ hạ chia nhau lục soát quanh miếu đã lần lượt theo tử thần. Đỗ Nhất Phi kinh hoàng không dám đứng đó, cơ giò chạy vào miếu.

Nhưng vừa lộ mặt vào chánh điện thì lão lại giật mình đánh thót một cái, toàn thân cứng đờ, đứng trơ như một pho tượng gỗ.

Giữa phòng có thêm một Lãnh Diện Nhân nữa! Hai Lãnh Diện Nhân bốn mắt gồm nhau. Nơi góc phòng hai lão đệ tử áo xanh, hai vị trưởng lão và tám tên bộ hạ mặt mày ngơ ngác đứng nép một xó bất động.

Người Lãnh Diện Nhân mới đến nét mặt hậm hực, cười hì hì cất giọng mắng:

- Đố khốn! Dám cả gan mạo danh mà cải trang giả làm bốn chương môn để lừa gạt môn đồ...

Người Lãnh Diện Nhân trong miếu lấy giọng mũi hừ một tiếng đáp:

- Gian tặc! Mày từ đâu đến mà lại giả danh của ta?

Ôi chao! Cả hai đều là thứ giả hết sao? Trong hai người phải có thứ thiệt, thứ giả chứ?

Nhưng họ hóa trang đều giống nhau, trong lúc này vẫn chưa ai phân định được chân giả cả.

Người Lãnh Diện Nhân mới đến là Hoàng Thượng Chí. Chàng ngược mặt cười một tràng dài. Giọng cười chứa đầy khinh bỉ:

- Trình Uy Viễn! Cơ mưu của mày đã bại lộ rồi! Mày đừng hòng che mắt ai.

Trình Uy Viễn giật mình đánh thót một cái, lui lại hai bước, gượng gạo nói:

- Thằng khùng! Mà đến đây tìm cái chết?

Trong miếu, trừ tám tên bộ hạ của Trình Uy Viễn đã hiểu câu chuyện còn ngoài ra ai nấy đầu ngơ ngác.

Ba vị trưởng lão Thiên Nam, ban đầu còn kinh ngạc, nhưng sau khi nghe giọng nói quen thuộc của Hoàng Thượng Chí, trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ hành động của Trình Uy Viễn.

Hoàng Thượng Chí xét thấy cần phải lột chiếc mặt nạ của Trình Uy Viễn trước, để làm sáng tỏ câu chuyện rồi mới diệt trừ gian kế sau.

Đôi mắt chàng đỏ ngầu. Chàng hét lên một tiếng, nói:

- Trình Uy Viễn! Mà chưa chịu lấy chiếc mặt nạ của mày còn chờ lúc nào nữa.

Trình Uy Viễn cảm thấy hành động của hắn đã bất thành, nhưng không lẽ nhượng bộ. Hắn quát lớn:

- Quân giả mạo! Ta phải giết mày để xem mày gan dạ lớn đến bậc nào...

Vừa hét, hắn vừa đưa tới một chưởng ngay mặt Hoàng Thượng Chí.

Chưởng đó không những có một sức mau lẹ phi thường mà còn mạnh như vũ bão.

Hoàng Thượng Chí đưa tay mặt rạch xuống một đường, tay trái tung ra một vòng tròn. Hai chưởng một công một thủ, gió lộng ào ào, trấn áp luồng chưởng phong của Trình Uy Viễn phải dội lại.

Trình Uy Viễn liền né sang một bên, hét lên một tiếng.

Hoàng Thượng Chí không thể cho Trình Uy Viễn có đủ thì giờ đánh trả, chàng cong năm ngón tay chụp vào mặt Trình Uy Viễn.

Trình Uy Viễn vội cúi đầu xuống, dùng song chưởng đánh ra vun vút.

Hai bên đứng sát nhau không đầy hai thước. Nếu một trong hai người lơ đãng một chút tất phải mất mạng ngay.

Hoàng Thượng Chí chụp hụt chiếc mặt nạ của Trình Uy Viễn lại bị song chưởng của hắn tống ra. Chàng phải lùi hai bước, dùng thân pháp thượng thặng mới né tránh nổi.

Hai bên đều là tay võ công cao siêu! Qua ba chiêu đó, cả hai đều đã biết sức nhau rồi.

Trình Uy Viễn có vẻ lo lắng, vì hắn nhận thấy Hoàng Thượng Chí võ công hơn hắn một bậc.

Hoàng Thượng Chí cười lên một tiếng khinh miệt rồi đánh tiếp ba chiêu, làm cho Trình Uy Viễn bị ép lùi lại luôn ba bước.

Bùng một tiếng nổi lên! Tiếp theo một tiếng hự!

Trình Uy Viễn lách mình né tránh không kịp, bên vai trái bị đập một chưởng, đau đến thấu xương. Toàn thân hấn chệnh choạng đứng không vững.

Hoàng Thượng Chí hét lên như sấm:

- Hiện nguyên hình!

Tiếp theo tiếng hét đó năm ngón tay Thượng Chí đã biến thành trảo, chụp vào mặt Trình Uy Viễn như mèo chụp chuột.

Trình Uy Viễn hoảng hồn, ré lên một tiếng, chiếc mặt nạ của hắn bị xé rách ra, bên trong để lộ một khuôn mặt đầy tàn nhang lấm tấm, trông xấu xí làm sao!

Ba vị trưởng lão và hai lão đệ tử áo xanh đôi mắt mở lên, chòng chọc nhìn!

Họ thật không ngờ vị chưởng môn sư huynh mà họ tôn thờ mấy ngày nay lại là một Lãnh Diện Nhân giả.

Tám tên bộ hạ áo đen khiếp vía, biết cơ mưu đã bại lộ, đồng một loạt vung kiếm ào đến toan đâm chém Hoàng Thượng Chí.

Không khí trong chánh điện ngập mùi sắc máu.

Hoàng Thượng Chí nổi giận hét lớn:

- Trình Uy Viễn! Mày đã bị rơi chiếc mặt nạ rồi còn nói gì nữa?

Trình Uy Viễn phát ra một tiếng cười quái gở, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Tuy bốn sứ giả đã bị mày vạch mặt chỉ tên, song mày cũng không thể nào giữ được mạng sống mà thoát khỏi nơi đây.

Ba trưởng lão thấy sự việc xảy ra không tưởng tượng được. Mấy ngày nay họ đi phò một tên sứ giả Thiên Tề mạo danh chưởng môn thực là tội nặng, và nhục nhã vô cùng.

Cả ba đều tức giận, trở mắt nhìn chòng chọc vào Trình Uy Viễn như muốn banh da xé thịt hắn ra.

Hoàng Thượng Chí thấy tám tên bộ hạ Thiên Tề Giáo dùng kiếm xông vào, liền ra lệnh cho ba vị trưởng lão và hai đồ đệ áo xanh:

- Hủy hết tám thằng chó con này đi, đừng để một đứa nào sống sót.

- Tuân lệnh!

Ba vị trưởng lão và hai đồ đệ áo xanh xông vào cản tám tên bộ hạ Thiên Tề Giáo ra sức giao tranh.

Trình Uy Viễn cảm tức quá, rống lớn một tiếng, lấy hết sức mình công tới Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí hét to:

- A! Mày lại tìm cái chết!

Đôi chưởng chàng bắn ra theo thế Khư Mê Thần Công.

Một tiếng bùng vang lên, tiếp theo một tiếng hự rền cả ngôi miếu.

Trình Uy Viễn chệch choạng lùi ra sau hơn một trượng, mặt đỏ như máu xen lẫn với những đốm đen trên mặt hắc trông rất dễ sợ.

Hắn hộc một tiếng, máu tươi trong miệng tuôn ra một búng.

Tuy nhiên, hắn vẫn đứng yên, giữ được thế thăng bằng.

Hoàng Thượng Chí giật mình. Chàng đã sử dụng Khư Mê Thần Công là môn võ độc đáo nhất giang hồ, thế mà đánh hắn không ngã, hắn còn đủ sức chịu đựng được thì công lực của hắn không phải tầm thường rồi!

Một bên đó, trong số tám hán tử cầm kiếm đã có hai người bị thương dưới tay quái thần trượng của ba vị trưởng lão.

Chúng còn lại sáu người, nhưng những tên này võ công đâu phải kém. Thấy hai đệ tử áo xanh công lực yếu ớt, chúng hợp sức áp đảo về phía hai người này, mong tìm một đường sống.

Hoàng Thượng Chí quắc mắt nhìn Trình Uy Viễn nói:

- Thằng giả kia, mau trả lại Ác Quỷ Châu Bài cho ta.

Trình Uy Viễn đưa tay chùi máu miệng mỉm cười, ngạo nghễ:

- Ác Quỷ Châu Bài?

- Ủ! Người có đưa hay không?

- Nếu không đưa thì sao?

- Thì ta lấy cả tính mạng mày chứ sao!

Hoàng Thượng Chí tung song chưởng đánh bồi theo tiếng nói.

Trình Uy Viễn không dám đỡ, vội lánh mình né tránh.

Lúc này hai lão đệ tử áo xanh bị mấy tên bộ hạ Thiên Tề áp đảo đã đến lúc nguy ngập.

Bỗng hai tiếng ré vang lên. Hai tên bộ hạ Thiên Tề nhào lăn trên vũng máu.

Thì ra Đỗ Nhất Phi và Hồng Bác Mục cùng một lúc đã đập chết hai đối thủ.

Được rảnh tay, hai lão này nhảy tới tiếp chiến với hai lão đệ tử áo xanh.

Trong chớp mắt, ba trưởng lão đã dùng quái thần trượng đập chết hết tám tên bộ hạ của Thiên Tề.

Hoàng Thượng Chí đánh ra song chưởng bị đối phương né tránh chàng liền thu chưởng lại, biến chưởng thành chỉ bắn vào người Trình Uy Viễn.

Một làn chỉ lực xé gió bắn tới, Trình Uy Viễn đã biết công lực của Đông Kim Chỉ chỉ lợi hại như thế nào rồi, hấn vội lách mình né sang một bên, nhưng không kịp, bị chỉ lực đánh bắn qua một bên mình.

Xì!

Luồng chỉ lực vừa xuyên qua thì thân hình hấn lắt lư mấy cái, suýt ngã xuống đất, cả vạt áo bên trái đổ ngòm.

May mà chỉ lực đó không xuyên qua nội tạng!

Ba trưởng lão và hai lão đệ tử áo xanh bấy giờ được rảnh tay đứng vây xung quanh chú mục vào trận đấu.

Hoàng Thượng Chí từ từ bước tới trước mặt Trình Uy Viễn, đưa tay lên, nói:

- Ta kết liễu sinh mạng của mày trước rồi sẽ lấy Ác Quỷ Châu Bài sau cũng chẳng muộn.

Sinh mạng Trình Uy Viễn chỉ còn gang tấc.

Đột nhiên, trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh đó, Trình Uy Viễn liền vươn tay lên một cái, tức thì một luồng hào quang lóe lên, bắn vào người Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí hồn vía như bay lên mây! Chàng chỉ còn kịp la lên một tiếng:

- Á!

Rồi tâm hồn chàng như bị mê man.

Bùng! Tiếp theo một tiếng hự!

Hoàng Thượng Chí bay ra xa hai trượng, máu miệng tuôn trào.

Đỗ Nhất Phi ré lên một tiếng chạy vào đến đỡ chàng!

Thì ra, trong lúc nguy ngập, Trình Uy Viễn đã dùng Ác Quỷ Châu Bài ép đến Hoàng Thượng Chí một luồng hào quang làm cho tâm thần chàng mê man rồi vận hết công lực tống chàng một chưởng văng ra!

May nhờ Hoàng Thượng Chí đã luyện môn Khư Mê Thần Công nếu không thì đã tan xác rồi.

Ba trưởng lão và hai lão đệ tử áo xanh không còn kể gì thân xác, áp đến một lượt vây đánh Trình Uy Viễn.

So với võ công thì Trình Uy Viễn giỏi gấp bội các trưởng lão mặc dầu vậy, các trưởng lão cũng không thể đứng yên mà nhìn Hoàng Thượng Chí bị thảm hại nên đành chịu hy sinh.

Trình Uy Viễn hét lớn:

- Chúng bay dầu muốn chết thì cũng chờ ta xé xác thằng oắt con này rồi sẽ đến phiên chúng bay, vội gì.

Đôi chưởng Trình Uy Viễn tung ra, hai luồng gió tốt tối, ba trưởng lão và hai đệ tử Thiên Nam hét lên một tiếng thối lui ra mấy bước, không ai còn dám xông vào.

Trình Uy Viễn lách mình đến trước mặt Thượng Chí, lạnh lùng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Trách nhiệm ta đối với Thiên Tề Giáo không thành, nhưng lần này ta giết được người thì đó cũng là một kỳ công vậy.

Chưa dứt lời, Trình Uy Viễn đã vung song chưởng lên, và một luồng chưởng lực phát ra lộng gió.

Bùng!

Ai cũng tưởng Hoàng Thượng Chí sẽ tan xác ngờ đâu Trình Uy Viễn lại thối lui ra sau một trượng, loạng choạng té ngã xuống đất.

Thì ra, Hoàng Thượng Chí vì có luyện Khư Mê Thần Công nên bị thương nặng mà công lực chưa tiêu tan. Chàng thấy đối phương cố sát mình nên đã vận hết tàn lực tung ra một chưởng động trời.

Nhưng đánh xong chưởng đó, Hoàng Thượng Chí toàn thân bủn rủn, té xỉu xuống đất không còn dậy nổi nữa.

Trình Uy Viễn không ngờ đối phương bị thương còn chứa một năng lực cực kỳ lợi hại như vậy. Hấn định thần, đứng phắt dậy, chồm mình tới chẳng nói lời nào, đưa tay bửa xuống một chưởng, quyết đập nát thân Hoàng Thượng Chí mới lại gan.

Hoàng Thượng Chí lấy mắt mà nhìn, thấy đối phương đánh xuống nhưng không còn một chút sức nào để phản ứng.

Ba trưởng lão hoảng hồn hét to lên một tiếng, muốn sấn tới chết thay cho Hoàng Thượng Chí, nhưng dầu muốn như vậy cũng không còn kịp nữa.

Đột nhiên, một tiếng hét vang lên, làm rung chuyển cả căn nhà. Tiếng hét của đàn bà:

- Hãy ngừng tay!

Trình Uy Viễn giật mình, luồng chưởng phong chưa kịp kết liễu tánh mạng Thượng Chí đã thu lại, lùi ra sau mấy bước.

Một thiếu phụ áo đỏ, mặt đẹp như tiên nga đã đứng sững trước mặt mọi người.

Thật là một đóa hoa quốc sắc thiên hương, làm cho mọi người phải lóa mắt.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, nhìn vào mặt thiếu phụ, bất giác chàng rung mình, tim đập mạnh, mặt chàng nóng ran lên.

Chàng tưởng tượng như thiếu phụ đó không phải là người trên thế gian này!

Tại sao trên thế gian lại có một người đàn bà đẹp như vậy được? Nhất là đôi mắt của thiếu phụ như có một năng lực hấp dẫn làm cho kẻ nào nhìn đến cũng phải cảm xúc.

Ba trưởng lão đứng đờ người ra!

Hồng y thiếu phụ bỗng nhiên xuất hiện nơi đây, để cứu mạng Hoàng Thượng Chí thoát chết dưới tay Trình Uy Viễn và chuyện ngẫu nhiên hay dụng ý?

Thật chẳng ai hiểu được. ♦

Qua một lúc mới định thần được Trình Uy Viễn nhìn thiếu phụ nói:

- Người muốn nhúng tay vào việc này.

Thiếu phụ cất giọng lạnh lùng:

- Ủ! Như thế thì sao?

- Hãy báo danh đi.

- Mà chưa xứng đáng là kẻ hỏi tên ta.

-Ồ! Phách lối!

Trình Uy Viễn chưa nói dứt lời thì một cái tát tai đã in trên má Trình Uy Viễn, nổi lên năm lần ngón tay, đỏ lóa.

Thiếu phụ cất giọng cười khinh bỉ, nói:

- Mày còn nói một lời nhảm nhí nữa thì tao đập chết.

Không ai hiểu Hồng Y thiếu phụ đã dùng thân pháp gì mà bạt tai Trình Uy Viễn một cách thần tình như vậy. Ba vị trưởng lão chỉ nghe bốp mà không thấy thân mình thiếu phụ cử động chút nào.

Trình Uy Viễn bị cái tát tai sượng sùng đứng trơ ra đấy như một con gà gổ.

Giây phút, hấn mới tỉnh hồn, quay nhìn thiếu phụ mắt chứa căm hờn.

Trình Uy Viễn là một trong mười vị Thiên Tề Sứ Giả, thân phận đâu phải nhỏ thế mà lại bị thiếu phụ đó tát tai thì còn gì nhục bằng!

May mà lúc này bọn đồ đệ Thiên Tề Giáo đã chết hết, chỉ còn mình hấn nên hấn mới đỡ ngượng.

Tuy vậy, hấn là một kẻ võ công rất cao, trong thiên hạ đã mấy người địch nổi hấn, vì vậy hấn tin tưởng ở sức mình, cho là thiếu phụ thân phận liễu bà, dẫu có tài năng đến đâu cũng không thể đón đỡ được sức chuồng của hấn.

Hấn tròn tròn đôi mắt, nói:

- Nếu người không chịu báo danh thì...

- Thì sao?

- Thì đừng trách bốn sứ giả vô tình.

Một giọng cười ngạo nghễ nổi lên trên đôi môi đó mọng, hồng y thiếu phụ chỉ vào mặt Trình Uy Viễn:

- Hừ! Mày nói nhảm mãi! Nay Trình Uy Viễn ta không muốn giết mày, vì thù có người, nợ có chủ, mày hãy trốn đi là hay hơn.

Các bắp thịt trên mặt Trình Uy Viễn giật giật mấy cái, đôi mắt hấn bắn ra hai tia sáng rất độc ác:

- Người là ai? Tại sao không chịu nói?

- Người muốn biết tên ta lắm sao?

- Dĩ nhiên! Ta chưa hề đánh một kẻ vô danh.

- Ha... Ha... Ha...

Hồng Y thiếu phụ thốt ra một tràng cười lạnh ngắt.

Tiếng cười đó đối với người khác thì không có hiệu lực gì, nhưng đối với Trình Uy Viễn hình như có một cái gì quan hệ.

Mặt hấn biến đổi, toàn thân run rẩy, hấn lùi lại mấy bước, ấp úng:

- Người là...

Thiếu phụ chận lời:

- Trình Uy Viễn! Người không biết quy luật của ta à?

Trình Uy Viễn câm miệng không dám nói nữa.

Lời nói của thiếu phụ như một mệnh lệnh!

Vẻ mặt hung hăng của hấn biến thành khiếp nhược, sợ hãi.

Hoàng Thượng Chí lạ lùng:

- Hồng y thiếu phụ này là ai? Tại sao lại xuất hiện nơi đây? Công lực của Trình Uy Viễn phi phạm, tại sao hấn lại run sợ như vậy? Nàng nói đến quy luật là quy luật gì?

Chàng nghĩ mãi mà không hề biết đến nhân vật này trên giang hồ bao giờ.

Hồng y thiếu phụ lại vướng tay lên hỏi Trình Uy Viễn:

- Thôi, cho người lui!

Trình Uy Viễn liếc nhìn Hoàng Thượng Chí, lòng cũng muốn thoát ra khỏi cảnh tủ nhục này, nhưng chân không thể bước đi được.

Thiếu phụ quát lớn:

- Sao? Người có đi không? Muốn chết ư?

Trình Uy Viễn cắn răng hỏi:

- Tại hạ xin hỏi tôn giả có liên hệ gì đến thành bé đó?

- Chuyện này người không được hỏi đến.

Trình Uy Viễn thở dài, quay mình toan bỏ đi, thì thiếu phụ như nhớ lại điều gì, nói vội.

- Hãy khoan.

Trình Uy Viễn ngạc nhiên quay mình lại, nói:

- Tôn giả còn lời gì nói nữa?

- Để vật ấy lại.

- Vật gì?

- Ác Quỷ Châu Bài.

Sắc mặt Trình Uy Viễn tái nhợt. Hắn cắn răng nói:

- Điều đó không thể tuân lệnh được.
- Người tưởng có thể bỏ đi dễ dàng như thế sao?
- Tại hạ có trọng trách với Giáo Chủ, không thể giao vật ấy cho ai.
- Người cứ nói là ta đã lấy rồi.
- Sống chết tại hạ cũng không thể để cho ai đoạt lấy.

Thiếu phụ trợn tròn đôi mắt:

- Người có chịu lấy ra không?

Trình Uy Viễn năn nỉ:

- Thật khó làm theo lệnh của Tôn giả.

Thiếu phụ bước tới một bước, đôi mày liễu nhún lên mấy cái lộ hung quang:

- Người dám nói thêm một lời nữa thử?

Ba trưởng lão và hai đệ tử áo xanh không ai bảo ai mà cùng một ý nghĩ:

- Hay là thiếu phụ này có dụng ý đoạt lấy, Ác Quỷ Châu Bài để tác hại phái Thiên Nam.

Còn Hoàng Thượng Chí không lo lắng gì cả, bụng bảo dạ:

- Trước nhất ta lợi dụng cơ hội này vận công trị thương đã. Nếu Ác Quỷ Châu Bài lọt vào tay ai cũng mất, ta lành bệnh thì dầu chúng có lên trời ta cũng theo đòi lại.

Nghĩ như thế, chàng liền ngồi xuống vận công chữa thương, không còn để ý gì đến việc xung quanh nữa.

Không khí trong chánh điện rất nặng nề. Mọi người im phăng phắc. Nhưng trong cái im lặng ấy chứa đựng một đe dọa khiếp người.

Thật ra, nếu Trình Uy Viễn dám mở miệng nói lên một tiếng nữa thì không tránh khỏi bị nát thây dưới tay Hồng y thiếu phụ.

Trình Uy Viễn cố nhiên là không dám mở miệng, nhưng hắn cũng không dám đưa Ác Quỷ Châu Bài ra, vì sợ phạm tội với giáo quy, mạng của hắn cũng không toàn được.

Trong ba mươi sáu chước, di đào vi thượng. Hắng tung mình toan chốn đi, thì một luồng gió trùm tới, khí lạnh thấu xương, cuốn hắn lùi trở lại, thân hình hắn rơi ạch xuống đất.

Sắc mặt của thiếu phụ lãnh đạm nói:

- Thế là người muốn chết!

Trình Uy Viễn tính không xong, liền thò tay vào túi lấy Ác Quỷ Châu Bài đưa ra, và nói:

- Lấy đi!

Vừa nói, hắn vừa tung ra một chưởng, ép thẳng ra.

Thiếu phụ hét lớn:

- A! Mày tìm cái chết.

Một tiếng hự nặng nề! Ác Quỷ Châu Bài đã vào tay thiếu phụ còn Trình Uy Viễn thì bị bắn ra ba trượng, mồ hôi rướm đầy mặt.

Thiếu phụ cười một tiếng lạnh lùng:

- Trình Uy Viễn! Lúc này ta đã hứa tha chết cho mày, vậy thì lúc ta chưa đổi ý, mày không lo cuống dít mà chạy đi, nếu để đến lúc ta không dung thứ nữa thì mạng mày chẳng còn.

Trình Uy Viễn lo lắng, nói:

- Ác Quỷ Châu Bài này khi Giáo Chủ truyền lệnh đã thận trọng giao cho tôi, giờ đây tôn giả lấy đi thì tội lỗi của tôi làm sao tránh được.

Thiếu phụ cau mày:

- Người nói cho Dư Bình Nam biết Châu Bài này ta lấy rồi.

Trình Uy Viễn nhượng mình nhảy phóc lên mái nhà, bỏ trốn.

Không khí trong đại điện trở về với thanh bình, yên tĩnh.

Trên đỉnh đầu Hoàng Thượng Chí lúc bấy giờ đang phủ một làn hơi trắng như khói. Chàng đang dùng công lực thượng thặng để chữa thương, và đã đến lúc, gần xong.

- o O o -